

Hvilken inkvisisjon?

➤ De krav noen nå stiller til muslimene, er ikke annet enn en forventet oppfølging. De politikerne Sven Egil Omdal jager, og vil ramme, har fått en lang og grundig opplæring.

Sven Egil Omdal skriver godt. Han får og har fått mye skryt for det. Menningene er imidlertid varierende og tidvis bare sånn ymse begrunnet, litt avkortet og tilpasset det budskapet han ønsker å formidle.

Så også i lørdagsavisen, der han i sin ukentlige Fripenn-kommentar skriver om noens kamp for et muslimfritt Europa. Og om selvmotsigelsen et islamforbud vil være, sett i forhold til våre liberale verdier.

Bevisst ordbruk

For å justere vårt inntrykk av voldelige muslimgrupperinger, starter Omdal artikkelen med å minne oss om dronning Isabella i Spania, kjent fra den spanske inkvisisjonen og gjenerobringen av Den iberiske halvøy for drøyt fem hundre år siden. På en tid hvor verdier og metode generelt var litt annerledes enn det som er gjennomgående i dagens Europa. Omdal er bevisst i ordbruken, dronningen er ikke katolikk, slik vi en gang lærte det på skolen, hun er kristen. Så kristne europeere har da sine svin på skogen. Må vite!

Så drar han historien hjemover i tid, og fortsetter: «Den spanske inkvisisjonen er i ferd med å gjenoppstå i form av politiske partier som hevder at den eneste virkelige beskyttelse for den sanne europeiske ideologi er å gjøre kontinentet muslimfritt. De fær-

reste går (foreløpig) inn for massedeportasjon, men grensene må stenges, moskeene fjernes, slørene droppes, Koranen sensureres, bønner trekkes innomhus, matreglene ignoreres, imamene kontrolleres og de troende overvåkes.»

Det vi ikke vil ha

Sider ved dette lyder kjent. Også fra den norske virkeligheten. Vi forlanger av nedarvet norsk religiøsitet at Gud tilpasser seg sekulære norske holdninger, lover og norsk opinion. Minst mulig synlig i det norske offentlige rommet. Hvis ikke vanker det fort fordømmelse, uthenging og endog trusler om yrkesforbud. Skolebarn skal skjermes for religiøs påvirkning, lærerens valg og perspektiver overvåkes, spesielt av det selvoppnevnte og statsstøttede religionspolitiet, Human-Etisk Forbund. Med Medie-Norge trofast hengende på slep.

Menings- og ytringspress er altså ikke noe nytt. Inklusiv det å begrense ulike religiøse uttrykk. Det sekulære Norge har for lengst god kontroll på, og vil gjerne styre, Den norske kirke. Bedehusmiljø er i en årrekke karrert og latterliggjort, de har fått sine pass påskrevet som snevre, fanatiske, kvinneundertrykkende og det som verre er. Enkelt personer med avvikende meninger blir raskt gjort til fundamentalister, og deres ytringer er uøn-

sket i det offentlige rom. Formen kan ha vært noe ulik den Omdal nå jakter, men effekten har et visst motsatt slektskap med retten han her mener andre skal ha.

Forventet oppfølging

Og norske mediestemmer har bidradd vesentlig. I flere ti-år. De krav noen nå stiller til muslimene, er derfor ikke annet enn en forventet oppfølging. De politikerne Sven Egil Omdal jager, og vil ramme, har med andre ord fått en lang og grundig opplæring.

Vi skal ta vel imot våre nye landsmenn. Vi skal hjelpe dem som kommer hit av nød. De skal få være her på like vilkår med våre egne. Omdal og hans bladsmørrerkolleger må gjerne misjonere mot det de ser konturene av. Kanskje er det nødvendig. De ville imidlertid hatt en enklere jobb om misjonshistorien deres var litt mindre inkvisitorisk. Forholdet til den norske religiøsiteten er Omdals handicap. Her hjemme. Det har vært skiftende, unyansert, fordomsfullt og sjablongmessig, med mål om å fade religionsuttrykk bort fra den norske offentlighet. Folk ser imidlertid hva som foregår; – og ulikebehandling har aldri vært noen norsk dyd.

TORGEIR H. PERSETT

Stavanger

Jostein Hodnes anmerkning fredag 9. september – og min kommentar til denne:

JØDEHAT

«Religiøs rensing» i Europa er ikke et nytt fenomen

Lørdag 3. september skrev Sven Egil Omdal i sin Fripenn-kommentar om religiøs rensing av muslimer i Europa. Mandag 5. september skrev Torgeir H. Persett under tittelen «Hvilken inkvisisjon?» en kommentar til Omdals artikkel.

I motsetning til Persett ser jeg også de tydelige tegn Omdal skriver om. I de «harde trettiåra» var det jødene som var uønsket. De hørte ikke hjemme i Europa og burde flyttes til f.eks. Madagaskar. Fram til 8. mai 1945 var det helt legalt å hate jøder – og slik har det vært helt siden Jesu korsfestelse. Jo kristeligere et samfunn var, jo verre var det å være jøde. Det har jeg den tidligere israelske diplomat og utenriksminister Abba Ebans ord for.

JUSTEIN HODNE
Stavanger

EUROPA

Uansett ikke greit å hate

Ad Jostein Hodnes kommentar til mitt inserat mandag 5. september: Også jeg kjenner historien og ser det Omdal ser. Og for all del, det er ikke greit å hate. Hverken muslimer, jøder, jesuitter eller andre.

Omdal forteller oss om gammelt europeisk muslimhat og gjengir en ramse muslimske religionsuttrykk som utgangspunkt for et voksende hat i dag. Denne listen gir visse assosiasjoner – og har en viss relevans – til hvordan vi håndterer vår egen norske religiøsitet.

Det blir vanskelig å be om toleranse for muslimene uten å inkludere vårt eget.

Ulikebehandling har alltid hatt effekt på folk. Både relevant og irrelevant. Og ikke minst: Man fremmer ikke gehør for fremmedes religiøse verdier ved samtidig å tillate at det tråkkes på naboens religiøsitet. Det er moralen i dette.

TORGEIR H. PERSETT
Stavanger